

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jessica Redland
FINDING LOVE AT HEDGEHOG HOLLOW

Copyright © Jessica Redland, 2020

First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.

Translation rights arranged through The Agency srl di Vicki Satlow
and Plima d.o.o.

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05123-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DŽESIKA
REDLAND

Tamo
gde te ljubav
čeka

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

*Mojoj tetki Gven, stvarnoj „dama s ježevima“
S ljubavlju xxx*

Prvo poglavlje

„Jesam li u pravu što mislim da ti nije bilo lako?“, šapnuo mi je tata nedugo nakon što smo izašli iz crkve za mladencima.

Stomak mi se okretao. Je li pogodio istinu? „Bilo je zaista lako“, odgovorila sam tiho, s nadom da ću ga zavarati. „Samo je trebalo da se osmehujem, držim buket, namestim joj šlep i još šire se osmehujem. Bole me obrazi.“

„I srce, kladim se. I mene bi bolelo da mi se rođaka upravo udala za ljubav mog života.“

„Tata! Psst!“ Iako je govorio tiho, i dalje sam osećala potrebu da ga zgrabim za ruku i povedem ga crkvenom stazom dalje od načuljenih ušiju – kao što su uši baba-tetke Agnes. Mamina tetka me je već mrzela iz nekog nedokučivog razloga, pa je bilo bolje da joj ne dajem još povoda.

„Džejms nije ljubav mog života“, tvrdila sam, veoma svesna da mi glas drhti. „Mi smo samo... pa, on... bio je...“ Kad sam pogledala u tatine tople smeđe oči, slomila sam se. Nije bilo svrhe poricati. „Ne, nije bilo lako. Kad bih sastavljala spisak svojih najgorih dana u životu, gubitak bake bio bi na prvom mestu, pa odmah ovo danas.“ Glas mi je pukao na poslednjim rečima.

Tata me je privukao u zagrljaj, tešeći me svojom toplinom i snagom. S njegovih 193 cm, imala sam na šta da se oslonim i mislila sam da neću nikad biti prestara da me zagrlji, naročito na ovakav dan.

„Hvala, tata“, rekla sam kad smo se razdvojili. „Trebalo mi je.“

„Mogu li svi osim mlade i mladoženje da se odmaknu od ulaza u crkvu, molim vas?“, viknuo je svadbena fotograf.

Podigla sam donji deo haljine za deveruše dok smo se tata i ja udaljavali crkvenom stazom. Teška srca sam se okrenula i videla kako se

Kloi i Džejms gledaju s obožavanjem ispod luka od ružičastih i belih ruža dok je fotograf škljocao foto-aparatom i pokušavao da otera prijatelje i rođake koji su glumili paparace i gurali mu mobilne ispred objektiva. Avgustovsko sunce mi je grejalo gole ruke i na trenutak sam zažmurila i zabacila glavu dok mi je najblaži povetarac ljubio lice, tešći i opuštajući me.

Tata i ja smo neko vreme stajali ćutke, gledajući kako fotograf daje uputstva Kloi i Džejmsu da stanu jedno pored drugog, uhvate se za ruke, okrenu jedno prema drugom, poljube se. Nisam se mogla odupreti maštanju da sam ja u haljini boje slonovače umesto svoje rođake, i započijem večnu ljubavnu priču s čovekom u kojeg sam bila beznađežno zaljubljena gotovo dve godine.

Pošto više nisam mogla da ih gledam, okrenula sam glavu, ali naišla sam na podjednako uznemirujući prizor mame, koja se ponosno smeškala i grlila tetku Luiziu, mladinu majku. Preplavio me je poznati talas tuge. Potpuno sam razumela da je njihova sestrinska bliskost još veća jer su identične bliznakinje, ali nisam nikad razumela zašto tu toplinu i ljubav nije mogla podeliti i s tatom i sa mnom. Zapravo se nisam mogla setiti kad me je poslednji put zagrlila. Neki ljudi ne vole dodire, ali ona nije spadala u tu grupu, jer je često grlila tetku Luiziu i Kloi. Uvek smo imale težak odnos i često sam se pitala je li možda tako zato što zavidi mojoj bliskosti s tatom. Ipak, bila je tako bliska sa svojom sestrom bliznakinjom, da sigurno nije ni čudo što smo tata i ja, tako zapostavljeni, iskovali čvrstu vezu. *Prestani, Sem. Ne danas. Danas je dovoljno teško i bez takvih misli.*

„Mama lepo izgleda“, primetila sam. U skladu sa zadatim bojama, na sebi je imala bledoružičastu lepršavu haljinu, odgovarajući kardigan i ukras za glavu.

„Tvoja majka izgleda prelepo“, rekao je tata s čežnjivim tonom u glasu. „Dobro je konačno je videti u nečemu što nije crno.“

Nisam se mogla setiti da sam mamu ikad videla u nečemu što nije crno, ili jednobojno. Tetka Luiza je, nasuprot tome, obično nosila jarke boje, iako je danas izabrala prigušenu paletu. Obukla se zaista otmeno

kao tašta – u pripijenoj tamnoružičastoj haljini, s čipkastom bluzom boje slonovače, ružičastim sakoom i prikladnim šeširom sa širokim obodom.

„I ti izgledaš veoma lepo“, dodala sam. Tata je bio veterinar pa sam navikla da ga viđam u košulji i pantalonama, ali uložio je u tamnosivo trodelno odelo i nove cipele za venčanje, i zaista je izgledao odlično.

Još jednom sam pogledala u mladu i mladoženju i uzdahnula sam. Kakav upadljivo lep par. Mišićavog stasa, tamnoplave kose, besprekorno oblikovane vilice i prodorno plavih očiju, Džejms je mogao biti model – a isto tako i Kloj. U gornjem delu sa spuštenim naramenicama i u donjem delu suknje, haljina boje slonovače imala je složeni ružičasti i bež vez. Plava kosa do struka bila joj je skupljena u labave uvojke na potiljku, pričvršćena pozadi svetlucavim cvetićima, dok su joj se dve lepe pletenice ukrštale preko temena umesto trake za kosu. Neopisivo lepo. Mada, Kloj je mogla obući i džak za smeće, i izgledala bi neverovatno. Njen tata, moj teča Sajmon, imao je danske korene i ti geni su blagoslovali Kloj s ravnom svetloplavom kosom, ledenoplavim očima i isklesanim jagodicama.

Privlačila je mušku pažnju kuda god je išla i, kad smo postale tinejdžerke, nije nikad bila bez momka. Kako smo odrastale, postala je magnet za muškarce, kojima je služila kao prelepi trofej na ruci. Nijedan je nije cenio. Prevarili su je nekoliko puta, omalovažavali je ili pravili glupom. Sećam se jednog naročitog bivšeg, koji ju je ismevao zbog posla pomoćne vaspitačice u vrtiću, govoreći kako se ona „po čitav dan igra s decom, jer je preglupa da bi ih učila“. Nije bila slabić, pa joj nije trebalo dugo da raskine i nastavi dalje, ali izgleda da nikad nije izvlačila pouku, i svaki put bi izabrala isti tip alfa mužjaka i lošeg momka.

Takođe se mučila sa ženskim prijateljstvima, pošto su je ljubomorno optuživali da zavodi tuđe momke ili stalno pokušava da zaseni drugarice, pa se držala mene – jedine osobe koja je uvek bila uz nju.

Rastuživalo me je što je, zbog tolikih negativnih iskustava, bila nesigurna zbog svog izgleda kad za to zaista nije bilo razloga, dok sam se ja – koja sam se stapala s gomilom – uglavnom zaista udobno osećala u sopstvenoj koži. Bila sam 177 cm visoka i vitka, isto kao i Kloj, ali

potpuno suprotnih boja. Kosa mi je bila gusta i smeđa kao mamina i tetka Luizina. Kloj je godinama pokušavala da me ubedi da je istanjim ili izvučem pramenove, „da privučem muškarce“, ali opirala sam se. Ako mi je potrebna skupa frizura da me muškarci primete, onda oni nisu vredni mog vremena, i nikakva količina boje ili posvetljivanja ne bi od mene napravila ženu za kojom se muškarci okreću, barem kad je Kloj u blizini, iako to nije nužno bilo loše.

Najlepše na meni bile su oči, smeđe, sa nijansom ćilibara, zelenim tačkicama i tamnim rubom. Kad nisam bila s Kloj, i samim tim nisam bila nevidljiva, njih bi svako prve primetio.

„Kloj izgleda prelepo, zar ne?“, rekla sam.

„Sigurno“, složio se tata, „a isto i ti. Lepo je što te konačno vidim u haljini.“

Izvila sam usnu. „Čak i u ružičastoj?“ Sviđao mi se stil – dugačka suknja od tila, koja se širila nadole sa nabranim gornjim delom spuštenih naramenica, satenskom trakom oko struka i korsetskim vezivanjem pozadi. Ali boja?

Nasmejao se. „Pristaje ti. Mada, s obzirom na to da si jedina deveruša, mislio sam da će se Kloj posavetovati s tobom oko boje.“

„Dala mi je nekoliko drugih izbora – veoma nerado – i znaš kako to ide. Šta Kloj želi...“

„... Kloj i dobije!“, završili smo zajedno, smeškajući se jedno drugom.

„Drugo je bilo kad ste bile deca, i radilo se o vašim barbikama ili haljinama“, nastavio je. „Ali znaš da smeš reći *ne*, je li tako?“

„Znam, ali bilo je očigledno da želi ružičasto, a ovo je njen veliki dan, a ne moj.“ Glas mi je zapeo kad sam izgovorila reči. *Ne, sigurno nije moj. Barem da jeste...* Pročistila sam grlo kad sam nastavila. „Njeno uzbuđenje je daleko nadjačalo moje protivljenje, pa sam rado popustila.“

Ozbiljno me je pogledao. „Volim što si uvek tako dobra i pažljiva, Semi, ali malo se i brinem zbog toga. Više niste deca. Ne moraš joj i dalje davati ono što je tvoje.“

„Znam, ali Džejms nikad nije bio moj da bih ga čuvala.“ Zapela mi je knedla u grlu i treptanjem sam odagnala suze.

Zavrteo je glavom mršteći se. „Znam da sam vas video zajedno samo nekoliko puta, ali mislio sam da ste srećni. Kad odjednom, on je s Kloj, a ti si im deveruša na venčanju.“

„Sranje, zar ne? Da je bilo do mene, udala bih se za Džejmsa, rodila mu decu i ostarili bismo zajedno. Ali nije osećao ljubav. A onda jednog dana konačno jeste. Samo ne prema meni.“

„O, Semi“, rekao je nežno, sa očima punim saosećanja, i ramena su mu klonula. „Tako mi je žao.“

„Molim te, nemoj biti tako dobar prema meni. Ponovo ćeš me rasplakati.“ Duboko sam udahnula. „Znam da nije savršeno što je izabrao nekoga iz moje porodice, ali da nije bila Kloj, izgubila bih ga zbog neke druge. Nije nikako moglo trajati duže, koliko god da sam to želela. Ali *zaljubio* se u Kloj i tako je kako je. I vidi kako je srećna. Zaslužila je da nađe dobrog momka posle toliko loših.“

Kako sam joj mogla zavideti na sreći s nekim za koga sam znala da je istinski divna osoba, čija je jedina mana bila ta, koliko sam videla, što se nije bespomoćno zaljubio u mene, kao ja u njega?

„Mogu li da dobijem deverušu i kuma?“, povikao je fotograf. „I može li uža porodica da stane pored, molim vas?“

„Ovo je poziv za nas.“ Tata mi je stegao ruku kad smo krenuli napred. „Znaš da sam tu za tebe ako ikad poželiš da razgovaraš o tome.“

„Hvala, tata. Znam i volim te zbog toga.“

Dok smo pozirali, činilo mi se za stotinu fotografija, potisnula sam tugu i usredsredila se na Klojinu sreću. Ona mi nije bila samo rođaka, već i moja najbolja doživotna prijateljica. Sa samo šest meseci razlike, pohađale smo isti razred u školi i išle na mnoge iste vannastavne aktivnosti. Živele samo par ulica dalje i porodice su nam letovale zajedno, pa nam je svaki vid života uvek bio neraskidivo povezan. A sad nas je povezivao i Džejms, i prosto sam morala naučiti da živim s tim, ili rizikom da izgubim Kloj.

Drugo poglavlje

Dve godine ranije

Dok sam se vozila kroz prelepo slikovito selo Nort Emerbi u Severnom Jorkširu, prema Haninoj i Tobijevoj kući, osećala sam leptiriće u stomaku. Večeras ću konačno upoznati Tobijevog najboljeg prijatelja Džejmsa Tarnera – čoveka za koga su oboje bili ubeđeni da će biti savršen za mene.

Bila sam Hanina najbolja prijateljica osam godina, jer smo se upoznale na Univerzitetu u Liverpulu, gde smo stekle diplomu medicinske sestre za starija lica. Upoznala je svog verenika Tobija nekoliko godina posle diplomiranja i, tokom godina, provela sam mnogo večeri ili vikenda u njihovom društvu. Tema spajanja Džejmsa i mene često je iskršavala, ali nismo nikad bili slobodni u isto vreme, pa se nije ostvarilo. Do sada.

Lepršanje leptirića pojačalo se dok sam prolazila pored *Lisice i jazavca*, gde će se večeras održati proslava Tobijevog tridesetog rođendana. *Duboko udahni. Smiri se. Ne možeš provesti naredna četiri sata tako napeta.*

Džejms i Tobi igrali su golf i Džejms je imao stroga uputstva da se vrate u pub u šest po podne, gde je Tobi očekivao da se pridruži Hani i meni na rođendanskoj večeri. Ali nije očekivao da će ga čekati i pedeset prijatelja i članova porodice, da ga iznenade.

Parkirala sam ispred njihovog doma, kolibe *Fuksije*. Ulazna vrata se otvoriše i Hana je požurila da me zagrlji. „Mnogo ti hvala što si došla ranije.“

„Nisam te mogla ostaviti da sama ukrašavaš“, rekla sam, čvrsto je stežući. „Misliš li da već nešto sumnja?“

„Ništa. A ako sumnja, odlično se pretvara.“

Dvadeset minuta kasnije, sve smo odnele u salu *Lisice i jazavca* i okačile smo trideset rođendanskih zastavica na zidove.

„Jesi li uzbuđena zbog večerašnje žurke?“, pitala je Hana. Nestašno treperenje u oku, praćeno drskim namigivanjem, nedvosmisleno je govorilo šta je time mislila, i leptirići su se ponovo uskomešali.

„Malo sam uzbuđena i veoma usplahirena. Čini mi se da polazete ogromne nade u naš susret i očekujete vatromet. A šta ako mu se ne dopadnem?“

Stavila je ruke na kukove i podigla obrve. „Šta ima da mu se ne dopadne? Osim toga, možda se ni on tebi ne dopadne, mada mislim da se to neće desiti. I dalje smatram da ste savršeni jedno za drugo.“

Dok smo nastavljale da ukrašavamo prostoriju, Hana se oduševljavala koliko toga Džejs i ja navodno imamo zajedničkog – isti ukus za muziku, filmove, knjige, smisao za humor, pogled na život. Ako nas – ili radije kada – Hana i Tobi ostave zajedno, barem ćemo imati mnogo tema za razgovor.

„Zna li on da pokušavate da nas spojite?“, pitala sam postavljajući svežanj balona u jedan ugao prostorije dok ih je Hana nameštala u drugi.

Uvijala je izbeljeni uvojak kose oko srednjeg prsta i lukavo me je pogledala. „Nabacila sam mu ponešto. Izokola. Nenapadno.“

Nasmejala sam se. „A time misliš – izravno i prenatlačeno?“

Odlumlila je uvređenost. „Kako možeš da kažeš tako nešto?“

Odmahnula sam glavom smešeći se. „Ooo, možda zbog direktnog pristupa koji si primenila na meni. Kako si ono rekla? O da. ’Tobijev najbolji drug Džejs je prezgodan i savršen način da preboliš Harija bio bi da se zavučesh ispod Džejsa.’ Mislim da si *upravo* tako rekla.“

Bila je dovoljno pristojna da deluje postišeno. „Odlična zamisao. Prošlo je dve godine otkako si raskinula s Harijem, a koliko si puta izašla s nekim u međuvremenu?“

Uzdahnula sam. „Nijednom.“

„Tačno. Vreme je da ponovo kreneš.“

Znala sam da je u pravu, ali iskustvo s Harijem mi je krajnje poljuljalo samopouzdanje. Bio mi je prvi dečko na duge staze i mislila sam da nam ide dobro. Mislila sam da smo zaljubljeni i da ćemo zajedno ostariti. Očigledno ne.

Hari je bio mladi lekar u ordinaciji gde sam radila posle diplomiranja. Bili smo prijatelji nekoliko godina, ali prijateljstvo se razvilo u nešto više. Veze na poslu nisu bile odobravane, pa sam se prebacila u okružni medicinski tim Vitsboro Beja. Na prvu godišnjicu pozvao me je da se uselim kod njega, ali dve godine kasnije, opušteno mi je za doručkom jedne subote rekao da nam ne ide i da treba se iselim. Odmah. Činilo mi se da je to došlo kao iz vedra neba. Tvrdio je da nam veza ne ide nikuda, samo smo se malo zabavili i svakako bi bilo bolje da raskinemo i sačuvamo srećne uspomene nego da se sve pokvari pa da se na kraju mrzimo. Spakovala sam svoje stvari, previše zapanjena da bih plakala, i previše zbunjena da bih se raspravljala. Ako nije želeo da bude sa mnom, nisam imala nameru da se ponižavam preklinjući ga.

Nosila sam poslednje torbe do auta kad se pojavila neka žena s košulicom punim kofera i kutija. Ispostavilo se da su se viđali četiri godine, ali bila je udata i nije želela da napusti muža. Pretpostavljala sam da je Harijeva veza sa mnom bila samo pokušaj da je napravi ljubomornom i pokrene je – i uspelo mu je. Nisam se zadržala da to i potvrdim.

Posle toga nisam bila spremna da ponovo ikome verujem, pa sam izbegavala muškarce, ali pomisao da budem s nekim za koga su jemičili moji najbliži prijatelji bila mi je privlačna. Ne bi nas valjda spajali da je prevrtljiv.

„Potvrdili smo datum venčanja“, rekla je Hana prenuvši me iz sanjarenja. „Treći mart sledeće godine.“

„O bože! Sjajna vest!“

„Bićeš mi glavna deveruša, a Džejsms će biti kum, što će biti čarobno ako budete zajedno.“

„I poprilično neprijatno u suprotnom slučaju.“

Namignula mi je. „Ma bićete. Ubeđena sam u to.“

„Iznenadenje!“

Prasnulo je rođendanski vatromet i poletele su trake kad je Tobi te večeri ušao u salu. Sudeći po zapanjenom izrazu lica, Hana je bila u pravu i zaista nije ništa slutio.

Tobi je zagrlio i poljubio Hanu. Držala sam se pozadi u gomili, i na trenutak odmerila Džejsa dok je pozdravljao Tobijeve roditelje. Hanin opis „prezgodnog tipa“ bio je pun pogodak. Nadala sam se da je i sjajna osoba, kao što je sjajno izgledao, jer su prvi utisci pokrenuli ozbiljne vatromete.

Bila sam tako uznemirena da sam sva drhtala kad mi je Hana prišla s Džejsom za petama.

„Čuvena najbolja drugarica! Konačno se upoznajemo.“ Široko mi se osmehnuo. „Čuo sam mnogo toga o tebi, kao da te poznajem već godinama.“

Ramena su mi se opustila i nasmejala sam se. „Isto. Verovatno si štucao na golf terenu, jer te je neko hvalio čitavo popodne.“

„Baš smešno, jer je Tobi hvalio tebe.“ Džejs je nežno gurnuo Hanu u rebra. „Vas dvoje ste suptilni kao da udarate maljem.“

Podigla je ruke u znak predaje i pokušala da deluje nedužno. „Nemam pojma na šta misliš. Tobi i ja smo samo želeli da se naš kum i glavna deveruša upoznaju. I ostaviću vas da uradite upravo to.“

I ne čekajući odgovor, okrenula se i udaljila, bez sumnje, cereći se sama za sebe.

„Da li bi želela piće?“, pitao je Džejs.

„Volela bih, hvala.“ Pošla sam za njim do šanka.

„Ne bih to priznao onima dvoma, ali zaista sam se radovao što ću te upoznati. Jedva sam čekao šest sati.“

Stomak mi je poskočio.

Pogledao me je tim prodornim plavim očima i nasmešio se. „Šta piješ?“

Dok nam je poručivao pića, leptirići su poleteli. Nastavili su da lepršaju dok me je vodio u mračan ugao da razgovaramo. Vinuli su se kad me je obgrlio rukama i privukao sebi na plesnom podijumu kasnije te večeri, i poludeli kad me je uhvatio za ruku dok smo išli pešice prema *Fuksiji* kad se žurka završila.

„Znala sam da su njih dvoje savršeni jedno za drugo“, frfljala je Hana, držeći se za Tobija dok su se teturali po stazi pored nas. „Zar nisam pogodila?“

„Stopostotno si pogodila, Hana“, rekao je Džejms. Zakolutao je očima na mene i nasmejali smo se u kakvom su stanju bili dok su nletali jedno na drugo.

Svi smo se okupili u kuhinji da skuvamo kafu, ali Hana je uspela samo da napuni čajnik pre nego što je objavila da nema više mesta za bilo kakvu tečnost i mora na spavanje. Tobi ju je otpratio na sprat, ostavljajući Džejmsa i mene same.

„Jesi li ozbiljno mislio kad si rekao da je Hana pogodila?“, pitala sam, ohrabrena s nekoliko čaša vina koje sam popila tokom večeri.

Džejms me je uhvatio za ruke i privukao me sebi, zatim me je nežno poljubio. Usne su mu bile tople i brada meka dok mi je ljubio obraz do uha, zatim se vratio do usana.

„Nadam se da ti je ovo dovoljan odgovor na pitanje“, rekao je.

„Jeste.“

„Mogu li da te izvedem na večeru jednom ove nedelje?“, šapnuo je. „Jesi li slobodna u utorak?“

„Jesam, i da, molim.“

Ležala sam u krevetu oko sat vremena smešeći se, još osećajući njegove nežne poljupce na usnama. Hana i Tobi su to odlično odradili. Zasmejavao me je, i ja sam njega zasmejavala, imali smo toliko toga zajedničkog, a kad smo se poljubili, kao da smo bili stvoreni jedno za drugo. S njim u sobi pored znala sam da neću lako zaspati, ali konačno sam utonula u srećne snove.

U nedelju ujutru probudila sam se malo posle sedam, na zvuk zatvaranja ulaznih vrata. Vireći kroz roletne, videla sam Džejmsa kako ide prema svom automobilu sa sportskom torbom u ruci i stomak mi se stegao. Očigledno se probudio pun kajanja i brzo je pobeo da izbegne neprijatnost. Možda ipak nismo savršeni par.

Polu sata kasnije, otvorila sam ulazna vrata da pođem.

„Odlaziš bez pozdrava?“

Poskočila sam, i kad sam se okrenula, ugledala sam Džejmisa naslonjenog na kuhinjski dovratnik, pomalo nesigurnog.

„Mislila sam da si otišao“, rekla sam.

„Nisam još. Želeo sam prvo tebe da vidim. Da proverim je li među nama sve u redu.“

Stomak mi se stegao po drugi put tog jutra. Je li to značilo da je zažalio zbog sinoć i hteo je da bude siguran da neće biti neprijatnosti na venčanju sledeće godine? „Sve je u redu. Sinoć je bilo sjajno, ali ne brini, ne moraš me voditi na večeru ove nedelje.“ Htela sam da budem opuštena, ali glas mi je zvučao napeto.

„Ne želiš da izađeš sa mnom?“ Delovao je povređeno.

„Hm... da, želim, ali pružam ti mogućnost da se izvučeš.“

„Šta ako ne želim da se izvlačim?“ pitao je i usne su mu se izvile u osmeh kad je koraknuo prema meni.

Osmehnula sam se stidljivo i spustila torbu na pod. „Onda izgleda da izlazimo na večeru u utorak.“

„A šta ako ne mogu tako dugo da čekam?“ Koraknuo je još malo bliže, tako da su nam se tela gotovo dodirivala.

„Slobodna sam i sutra uveče.“

„A šta ako ne mogu ni toliko da čekam?“

„Ne moram ni sad da žurim“, prošaputala sam gledajući ga pravo u oči.

„U tom slučaju, da li bi želela da provedeš dan sa mnom?“

„Volela bih.“

Obavio je ruke oko mene i nežno me poljubio.

„Brinuo sam da ćeš prespavati i predomisliti se“, rekao je kad smo se razdvojili.

Videla sam nesigurnost i osetila njegovu ranjivost – baš kao i svoju – i tog trenutka osetila sam da sam se zaljubila u Džejmisa Tarnera.

Treće poglavlje

Šest meseci kasnije, Hana i Tobi su rekli *da*. Sva sam se raznežila u sebi dok su se nežno osmehivali jedno drugom i prvi put se poljubili kao

muž i žena. Krišom sam pogledala Džejmsa, koji je izgledao neodoljivo kao kum u svetlosivom trodelnom odelu s koralnom kravatom i džepnom maramicom, ali gledao je pravo i nije mi uhvatio pogled. Zagladila sam svoju koralnu haljinu deveruše, smeškajući se za sebe. Da li bismo to mogli biti Džejms i ja naredne godine? Nadala sam se.

Okrenuli su se prema prijateljima i porodici, sa ogromnim osmesima na licima, zatim su prošli kroz prolaz uz gromoglasni aplauz. Džejms mi se pridružio dok smo išli iza njih, a za nama još dve Hanine mlade nećeke. Stegao mi je ruku i uputio najtopliji osmeh, što mi je pokrenulo leptiriće u stomaku. Da li bi venčanje moglo u njemu da probudi romantično raspoloženje pa da prizna svoja prava osećanja? Još mi nije rekao da me voli, ali znala sam da je obazriv i sklon da sve radi polako, pošto mu se prethodna duga veza loše završila. Odlučila sam da ne budem prva koja će to reći nakon što sam shvatila da je Hari odgovarao samo neobaveznim „i ja tebe“ svaki put kad bih mu izgovorila te reči.

Pošto je Džejms živeo i radio u Jorku, a ja sat vremena dalje, u Vitsboro Beju, nije bilo mnogo prostora za spontanost u našoj vezi, ali snalazili smo se. Provodili smo većinu vikenda zajedno i trudili se da se vidimo jedno veče u toku radne nedelje.

Džejms je na početku dolazio nekoliko puta u Vitsboro Bej i upoznao se s mojim roditeljima, ali mama se nije potrudila da se oseća dobrodošlim. Zato je imalo više smisla da se ja vozim do Jorka, naročito pošto je Džejms imao sopstveni stan.

Život u roditeljskom domu nije bio savršen, ali odgovarao mi je finansijski. Posle nesreće s Harijem, tata je zahtevao da se doselim u svoju staru sobu dok skupljam depozit za stan, na mamino otvoreno gađenje.

Džejms i ja smo provodili mnogo vremena s Hanom i Tobijem i sviđala mi se bliskost između nas četvoro. Zamišljala sam kako nas čekaju godine zajedničkih praznika, a možda i zajedničkih porodičnih odmora.

Zajedničko vreme nam je uvek bilo ispunjeno čavrljanjem i smehom, zbog čega sam shvatila koliko je moj odnos sa Harijem bio površan. Bio je potpuno pogrešan za mene, ali bila sam previše neiskusna da to shvatim, dok Džejms nije mogao biti bolji.

„Možeš li zamisliti sebe tako?“ pitala sam Džejsma kad smo seli za prazan sto, gledajući mladence kako se pripremaju za prvi ples te večeri. Posle pet, možda i šest čaša šampanjca, bila sam hrabra, ali nedovoljno hrabra da dodam i „sa mnom“.

„Jednog dana“, odgovorio je. „Kad upoznam...“

Stomak mi se zgrčio kad je zamucao, ugrizao se za usnu, meškoljeći se na stolici, izbegavajući da me pogleda u oči. I to je bilo to. To je bio trenutak potpune zapanjujuće jasnoće. To što mi nije rekao da me voli nije bilo zato što je ranije bio povređen ili zato što nije želeo ništa da požuruje. Već jednostavno zato što to nije osećao. Kako sam mogla biti tako slepa? Zar me iskustvo s Harijem nije ničemu naučilo?

„Kad upoznaš pravu osobu?“ Završila sam umesto njega, nadajući se da od muzike neće čuti koliko mi glas drhti. Boreći se da ne zaplačem i gutajući knedlu koja mi se preprečila u grlu, dodala sam: „Ali ta osoba nisam ja, zar ne?“

Polako je odmahnuo glavom i onda se okrenuo prema meni. „Žao mi je, Sem. Volim te...“, ponovo je odmahnuo glavom, „ali ne na taj način. Voleo bih da je tako, ali ne možeš odrediti u koga ćeš se zaljubiti. Volim da budem s tobom, ali nama nešto nedostaje.“

„Šta na primer?“

„Neka vrsta iskre. Osetio sam je kad smo se upoznali, ali mislim da je to bilo uzbuđenje zbog nečega novog i... tako mi je žao... izbledelo je.“ Glas mu je bio stegnut od žaljenja i znala sam da govori istinu. Pokušao je, ali ljubav se nije rodila u njemu.

Uvijajući pramen kose, procedila sam: „Postoji li neko drugi?“

„Ne! Ne bih ti to nikad uradio.“

„Pa šta mi onda govoriš?“ pitala sam. „Želiš da raskinemo?“

Uhvatio me je za ruku. „Ne. O tome se radi. Zaista mi je stalo do tebe, zabavno nam je zajedno, i radije ne bih bio ni sa kim drugim.“ Pružio je i drugu ruku i pomilovao me po obrazu. Naslonila sam ga na njegov meki dlan dok mi je srce lupalo. Nije sve bilo izgubljeno. Zatim je dodao kobne reči. „Još uvek.“ Ta kratka fraza od samo sedam slova,

ali tako moćna. Još uvek. Nije *još uvek* upoznao nikog s kime bi radije bio. Ubijao je sa mnoom vreme dok ne naiđe neko bolji.

„Dobro“, rekla sam, jer šta sam drugo mogla? Bilo je sve samo ne dobro. Neće *nikad* biti dobro.

„Jednostavno nas ne vidim zajedno na duge staze“, nastavio je. „Zaista bih voleo, ali ne mogu. Kako se osećaš?“

Kako se osećam? Volim te i želim da se udam za tebe! Ali naravno da to nisam rekla. Ne znam šta me je spopalo – verovatno kombinacija samoočuvanja, izbegavanje poniženja i želja da se držim za njega što duže mogu – ali otvorila sam usta i ispalo je. „I ja se osećam isto tako, iako to nisam shvatila dok nisam videla Hanu i Tobija kako izgovaraju svoje zakletve. Počela sam da zamišljam svoje venčanje, ali nisam mogla da zamislim tebe kao mladoženju. Ali ne želim da te izgubim. Možemo nastaviti sa ovim, šta god da je.“

Očekivala sam da se nasmeje i kaže mi da lažem. Sigurno sam se odala mucajući i petljajući oko stolnjaka? Umesto toga, oči su mu zasijale. „Stvarno? A plašio sam se da ću te povrediti.“

Nasmešila sam se. „Da sam ludo zaljubljena u tebe, sad bismo skupljali parčiće mog slomljenog srca s poda, ali pošto nije tako...“

Zagrlio me je. „Najbolja si, Sem.“

Poverovao mi je. Kako je mogao poverovati u takvo sranje?

„I ti si“, rekla sam stegavši ga. „Hoćeš li mi obećati nešto? Ako upознаš nekoga ko će ti izazvati iskru koju tražiš, hoćeš li mi reći? Mislim odmah. Nemoj da saznam kasnije ili čujem od nekog drugog. Ne bih to podnela nakon onoga što se dogodilo s Harijem.“

Odmakao se od mene i svečano klimnuo glavom. „Obećavaš i ti meni?“

Klimnula sam glavom i ukrstila prste ispod stolice. Ja sam ga već pronašla i ostalo mi je samo da se nadam da će se iskra koju je u početku osetio prema meni ponovo zapaliti, jer ono što sam ja osećala prema njemu neće se nikad ugasiti.